

sét, befejezzük azt a nagy munkát, amelyért ők meghaltak: ezeréves drága hazánk területi épségének visszaszerzését, a még hiányzó határokig visszavenni mindazt, ami a miénk volt, s a miénk lesz újra! Erre tanítanak bennünket a hősök!

Áldassék érte drága nevük!

Szent Imre napjára.

KEDVES GYERMEKEIM!

Nagy szomorúság volt az országban. Sirtak-rítottak az emberek, nem volt nyugodalmuk se éjjel, se nappal. Ellenség tört a házára s elrabolta legszebb városaikat, földjeiket, testvéreik nagyrészt pedig rabságba vetették. Nem volt ház, ahol ne szomorkodtak volna, hogyné, hiszen kinek földjét, kinek házát, kinek szüleit, kinek testvérét, gyermekeit sodorta el az ellenség tőlük. Ugy érezték, magukat, mint aki fölül eivitte a házat a fergeg.

Tanakodtak, mi tévők legyenek? Hogyan vegyék vissza az ellenségtől az elrabolt földet, házat, hogyan szabadítsak ki rab testvéreiket? Egyik ezt, másik azt ajánlotta, de egyik sem volt jó, hiába próbálkoztak veie. Végre felállt egy levante s így szólt:

— Magyar testvéreim! Ne szomorkodjatok, ne szüggedjete, hiszen ezzel nem sokat segítettek bajunkon! Inkább azon gondolkozzunk, miként szerezzük vissza a mi szép hazánkat s elrabolt testvéreinket! De hogy ezt tehessük, előbb azt kell tudnunk, miért vesztettük el őket? Hát én kimondom, bár félek, meg sem éritek. Azért, mert mindig csak az ellenség legyőzésére gondoltunk, anélkül, hogy előbb magunkat győztük volna le!

A szomorú magyarok felütötték erre fejüket és értelmetlenül nézték a beszélőt.

— Mit akar ez tőlünk? — kérdezték egymástól —, azt, hogy előbb magunkat kellett volna legyőznünk? Hát nem elég az, hogy győzték bennünket?!

A levante látva ezt, tovább folytatta beszédjét.

— Hát hogy szavaimat megértsetek, beszélék nektek valakiről, aki meglelte azt, amit modottam: legyőzte önmagát!

Hát vannak ilyen emberek a földön? Vannak, kedves testvéreim. A szentek! Igen, ők le tudták győzni magukat, ők meg tudták győzni önmagukat az egyedüli igazsággal, ők feltalálták a boldogsághoz vezető utat, művészek tudtak lenni, mert magukra vették a jó Isten képmását s Krisztus hasonlóságát! Ők az igazi, legnagyobb hősök.

Az a hős, akiről én beszélni akarok most nektek — folytatta tovább a levante — Szent Imre herceg.

Ki volt Szent Imre herceg?

Királyfi, aki sohasem lett Magyarország koronás királya, de halála után királyné lett, sőt több, eszményképe, példaképe min-

den józan magyar ifjúnak! Hogy lett azzá? Legyőzte önmagát, a maga vágyait, testének kívánságait, egyszóval nem a teste uralkodott a lelkén, hanem fordítva: a lelke parancsolt testének. Így győzte le önmagát, magában a rosszra való hajlandóságot. Mit jelent ez? Azt hogy amikor ő is olyan gyermek volt, mint ti, akkor neki is éppen úgy voltak vágyai, mint nektek. Például szeretett volna még enni, amikor már megebédelt, mert nagyon szeretete azt, amit ettek. Hát ő parancsolt testének s egyszerűen azért sem evett. Ha látta, hogy másnak nincs olyan szép ruhája, mint neki, levetette a magáét, s odaadta neki. Szomjazóval találkozott, vizet vitt számára. Ha neki volt valamije, nem arra törekedett, hogy még többje legyen, ha mindjárt másokat károsít is meg vele, hanem megosztotta másokkal a magáét is. És mégsem lett szegényebb: mert lelke egyre erősebb, gazdagabbá lett. Így győzte le önmagát.

Amikor huszonnégy éves lett, magához szólította őt az Ur, s megállott fénye a magyarok egén, hogy reávilágítson arra a lelki tisztaságra, amely minden magyar ifjúnak legnagyobb erénye, erőssége lehet.

Látjátok, magyar testvéreim! Ahhoz, hogy szép hazánk elrabolt részeit, sok-sok százezer elrabolt testvérünket visszaszerezzük ellenségeinktől, annak az a feltétele, hogy kövessük Imre királyfit, legyünk olyanokká, mint ő volt. Tehát mi is előbb önmagunkat győzzük le, győzzük le magunkban a rosszat, a hibákat s csak azután, így megerősödvé s szinte legyőzhetetlenné téve magunkat, gondolhatunk az ellenség kiverésére!

Szent Imre királyfi halála óta sok-sok évszázad múlt el, de a történelem azt tanítja, hogy nem pusztulhat el az a nemzet, amelynek fiai megmaradnak a lelki tisztaság szeplőtelenességében. de azt is tanítja, hogy a legerősebb nemzetek is porbahullottak, amikor a lélek tisztasága, szépsége helyett a test kívánságait helyezték előtérbe. Ahol a testet tisztelik jobban, s kielégítik annak vágyait, ott a test cselekedetei, a kapzsiság, az aljas üzérkedés, az élvezethajszolás ütnek tanyát, ott bűnbe sodródik minden s azt a nemzetet nem nehéz legyőzni az ellenségnek!

Ugy-e, magyar testvéreim, mi élni akarunk! Mi fel akarjuk támasztani Szent István királyunk régi, drága Magyarországot! Mit kell tehát tennünk, ha ezt meg is akarjuk valósítani? Követnünk kell Imre királyfit: legyünk tiszták lélekben mint ő volt, s akkor, tudom, nem marad ellenség kezében egy talpalatnyi röge sem drága hazánknak, s minden testvérünk újra visszakerül a mi ölelő karjainkba. Látjátok, erre tanít bennünket Imre királyfi. Kövessük példáját, megmutatja az utat, amelyen járnunk kell ha győzni akarunk önmagunk rossz tulajdonságai és szép hazánk bitorlói fölött!

Tekintsünk fel a tiszta királyfira ezen a napon, névünnepén s fogadjuk meg neki, hogy őt tekintjük vezérünknek, őt akarjuk követni: vezessen minket!